Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 353 569 van 24 september 2026**
**in de zaak RvV X / IV**

**Inzake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat B. LOOS**
**Rotterdamstraat 53**
**2060 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

**DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RAJA *loco* advocaat B. LOOS.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak
1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 28 juli 2021.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 29 maart 2023. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud.

1.3. Op 29 juni 2023 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

*"A. Feitenrelaas*
*U, [N.Z.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasthoen origine te zijn. U werd geboren in 1376 (omgezet naar de westerse kalender 1996/1997) in het dorp Miakhel in het district Sayadabad van de provincie Maidan Wardak. U ging één jaar naar school en kreeg ook onderricht in de madrassa. Uw vader, [A.W.], werkte als docent voor de militaire academie in Kabul en werd in 2009 vermoord door de taliban in*

*een aanslag. Uw moeder, [S.], woont nog in Afghanistan. U verliet Afghanistan in maart 2012 omdat u zich niet langer veilig voelde. De dorpelingen bekeken u scheef omdat uw vader voor het Afghaanse leger heeft gewerkt. Uw moeder vreesde ook dat u onder de invloed van de man van uw tante zou komen, [H.], die pro-taliban is. Uiteindelijk stuurde ze u het land uit. Op 28 juni 2012 diende u een verzoek om internationale bescherming in te Oostenrijk. U bleef er echter niet en reisde door naar België waar u op 13 juli 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Volgens de Dublinregels werd geoordeeld dat u diende terug te keren naar Oostenrijk. U deed dit niet en op 16 september 2013 diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 januari 2014 werd u erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 14 januari 2019 werd u, op verzet tegen het vonnis bij verstek van 1 oktober 2018, door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens (i) het verkopen, het te koop aanbieden of het leveren van verdovende middelen zonder voorafgaande vergunning, met de omstandigheid dat het een daad van deelneming vormt als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, en het misdrijf voor een deel werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; (ii) het invoeren, uitvoeren of vervoeren van verdovende middelen zonder voorafgaande vergunning, met de omstandigheid dat het een daad van deelneming vormt als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; (iii) het vergemakkelijken van andermans gebruik, of het aanzetten tot het gebruik, van slaapmiddelen, verdovende middelen of andere psychotrope stoffen die een verslaving te weeg kunnen brengen, door hiertoe een lokaal ter beschikking te stellen, voor een deel met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; en (iv) het aankopen, vervoeren of in bezit hebben van verdovende middelen zonder voorafgaande vergunning, met de omstandigheid dat het een daad van deelneming vormt als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, en voor een deel ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar. Op 26 april 2019 ontving het CGVS een brief waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van de intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Op 16 juli 2019 werd u gehoord door het CGVS, teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen. U verwijst naar de problemen die u in het verleden heeft gekend. U verklaart dat uw vijanden denken dat u overleden bent en mocht u terugkeren naar Afghanistan zou dit een gevaar vormen voor u en uw familie. U vreest nog problemen met uw oom langs vaderszijde [N.A.]. Op 31 juli 2019 werd er door het CGVS een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen met een advies dat verwijdering verenigbaar was met artikelen 48/3 en 48/4. Er werd door het CGVS geoordeeld dat u kon terugkeren naar Afghanistan omdat uw vrees niet langer actueel is. Op 22 januari 2020 werd de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus ingetrokken door het CGVS. Op 27 januari 2020 wordt uw beroep verworpen door de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) aangezien het zonder voorwerp is. Op 15 juni 2020 nam het CGVS een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus. Op 18 november 2020 wordt deze beslissing door de RvV bevestigd. Op 24 december 2020 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een einde gesteld aan uw verblijfsrecht, dit werd u op 11 januari 2021 betekend. Op 10 maart 2021 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas teneinde u van het Belgische grondgebied te kunnen verwijderen. Op 11 maart 2021 diende u hier een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere verklaringen, uiteengezet op 16 juli 2019. U legde geen nieuwe documenten voor ter staving van uw derde verzoek. Op 19 april 2021 werd er door het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Op 5 mei 2021 werd uw beroep tegen deze beslissing door de RvV verworpen. Nog steeds in het gesloten centrum van Merksplas diende u op 28 juli 2021, daags voor uw voorziene repatriëring, een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verwees naar uw eerdere problemen met de taliban en naar de veiligheidssituatie in de provincie Wardak. Ter staving van uw vierde verzoek legde u een brief van uw advocaat neer, het EASO COI report Afghanistan security situation van juni 2021 en twee artikels over de situatie in de provincie Wardak. Op 5 augustus 2021 werd er door het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Op 18 augustus 2021 werd deze beslissing door de RvV vernietigd wegens de veranderde machtssituatie in Afghanistan. Op 29 maart 2023 werd u gehoord door het CGVS in het kader van een voorafgaand onderzoek. U verwees naar de eerdere problemen met de taliban en verklaarde daarnaast niet terug te kunnen keren naar Afghanistan vanwege uw jarenlange verblijf in België. U zal worden beschouwd als een ongelovige. Uw familie kan voor uw zussen door alle problemen geen huwelijk regelen en mensen beledigen hen, uw broers moeten, heel hard werken op de velden. Een zus zou hierdoor zelfs een zelfmoordpoging ondernomen hebben. Ter staving van uw vierde verzoek legde u nog volgende documenten neer: uw cv, een getuigschrift van geboorte afgeleverd door CGVS, een attest voor vrijstelling van de inburgeringsplicht, een deelcertificaat “schaap versnijden en uitbenen”, een document van WaW, een brief van [S.S.], een verblijfsattest, een attest met data van afspraken met het OCMW, verschillende kleurenplaten van versneden dieren, een kaartje van uw advocaat, een schoolrapport van het schooljaar 2014-2015 en de identiteitskaart van [M.S.], uw halfbroer.*

*B. Motivering*

*Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat u niet aantoont dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan. U haalde naast uw problemen met de taliban vanwege uw vader zijn werk als militair, ook aan als verwesterd en een ongelovige te zullen worden gezien door de taliban door uw jarenlange verblijf in België.*

*Uit of de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf , EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader werkte voor het Afghaanse leger en vermoord werd in 2009. Het CGVS stelt vast dat dit profiel van uw vader niet in twijfel werd getrokken, noch dat hij werd gedood. Echter gebeurde dit al in 2009, intussen 14 jaar geleden en acht het CGVS de kans klein dat u omtrent zijn tewerkstelling nog zou worden vervolgd.*

*Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is echter onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Zoals reeds opgemerkt in de weigeringsbeslissing van 13 juli 2019 kunnen er tevens vraagtekens geplaats worden bij de geloofwaardigheid van uw eigen problemen met de taliban omwille van een aantal tegenstrijdige verklaringen omtrent kernelementen van uw relaas (zie beslissing van 13/7/2019 in administratief dossier). U verwijst nu opnieuw naar uw vrees voor uw paternale oom, die u onder dwang wou rekruteren en naar de vrees dat uw moeder iets zou overkomen omdat ze liet uitschijnen dat u dood was (CGVS p. 6). Het CGVS en de RvV beoordeelden deze vrees eerder al als ongeloofwaardig, zie het arrest van de RvV van 18 november 2020. Daarnaast werd er in diezelfde beslissing geoordeeld dat uw problemen met de taliban omwille van uw vaders profiel niet langer als actueel bevonden konden worden.*

*U brengt heden geen nieuwe elementen aan die hier een ander licht op werpen. Uw familie woont bovendien nog steeds in hetzelfde dorp, en u heeft ook nog steeds contact met uw moeder (CGVS, p. 6, 14). Daarnaast geeft u aan wegens uw lange verblijf in België bij terugkeer als verwesterd en als een ongelovige te zullen worden beschouwd. Het CGVS wijst er daarnaast op dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. U toont dit echter niet aan. Het loutere feit dat u in Afghanistan niet langer een levensstijl zal kunnen aanhouden vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Ook kan u het CGVS er ook niet van overtuigen dat u dergelijke godsdienstige of politieke overtuiging zal worden toegedicht. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa, zal immers daadverwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. U dient deze vrees in concreto aan te tonen. Zo maakt u het niet aannemelijk dat u zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt verwijst u naar uw eerdere problemen en het feit dat u zich hier in België veilig voelt (CGVS, p. 15, 16). Hoewel u aangeeft dat er veel voorbeelden zijn die u zou kunnen geven blijft u hier in gebreke (CGVS, p. 15, 16) en komt u niet verder dan algemeenheden. U heeft Afghanistan op 15-16 jarige leeftijd verlaten. U had bijgevolg al een zeker mate van maturiteit toen u vertrok en was ook gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor u in België aankwam. Het loutere gegeven dat u korte tijd school liep in België (CGVS, p. 7, 16), Nederlands heeft geleerd (CGVS, p. 8, 16), enige tijd heeft gewerkt*

*(CGVS, p. 8) en hier een aantal Belgische vrienden heeft (CGVS, p. 8, 16) toont op zich immers geen daadwerkelijke verwestering aan, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan een loutere scholing en tewerkstelling op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. Alleszins blijft u in gebreke dit op enige wijze in concreto uiteen te zetten, laat staan dit te onderbouwen. Zeker daar blijkt uit uw verklaringen dat u een Pashtoen bent (CGVS, p. 6) en nog steeds het soennisme aanhangt en praktiseert, hoewel u zegt niet naar de moskee te gaan (CGVS, p. 5), nog steeds contact heeft met uw moeder (CGVS, p. 6), naast Belgische nog steeds een aantal Afghaanse vrienden heeft (CGVS, p. 8) en u hier een halfbroer en een schoonzus heeft (CGVS, p. 7, 14). U stelt sinds enkele maanden bij een Indiase hindoeïstische familie te wonen, maar nergens blijkt hieruit dat u eveneens door een ander geloof beïnvloed bent. U doet hier aan gevechtssporten en fitness maar heeft hier voor het overige geen echte bezigheden (CGVS, p. 8). Voorgaande zaken wijzen erop dat u nog steeds voldoende voeling heeft met de Afghaanse cultuur en gebruiken en u aldus terug zal kunnen aanpassen in Afghanistan, hoewel het CGVS kan aannemen dat dit niet gemakkelijk is. Dat u veel van uw kennis over de islam vergeten bent (CGVS, p. 5, 14) is een loutere blote bewering. Waar u opmerkt dat u nog wel Pashtu spreekt maar uw accent sterk veranderd kan zijn door uw verblijf buiten Afghanistan, waardoor u bij terugkeer meteen zou opvallen (CGVS, p. 16 ), dient te worden vastgesteld dat u nalaat aan te tonen dat dit in uw geval daadwerkelijk zo is. Dat u inmiddels het Nederlands in enige mate beheerst (CGVS, p. 2) maakt nog niet dat u uw moedertaal niet langer zou beheersen, te meer u hier nog contact heeft met Afghaanse vrienden en een halfbroer en schoonzus heeft. Uit het persoonlijk onderhoud kan ook worden afgeleid en bevestigd dat u zich nog steeds deels bedient van een tolk Pashtu en ook vaak spontaan naar het Pashtu overschakelt (zie de notities van het persoonlijk onderhoud). Er deden zich geen problemen voor met de tolk en op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan de vragen en de tolk Pashtu goed begrepen te hebben (CGVS, p. 17). Aldus kan niet worden gesteld dat u uw moedertaal niet meer machtig zou zijn. In dit kader kan nog worden opgemerkt dat het loutere feit dat u zich in uw land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften (CGVS, p. 15) en het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding zoals het drinken van alcohol, naar de disco gaan of contacten met meisjes (CGVS, p. 15), onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere gegeven dat u zich in Afghanistan (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen van u maken op zich geen inbreuk uit op hun fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar uw land en regio van herkomst ingevolge uw afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zouden kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit, hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Wat uw alcoholconsumptie in België betreft dient nog te worden opgemerkt dat hieruit niet blijkt dat u dermate verwesterd bent dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar Afghanistan. Bovendien toont u geenszins aan dat of op welke wijze de taliban van uw beweerde alcoholgebruik in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen.*

*Verder dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u bij een terugkeer naar Afghanistan stopt met het nuttigen van alcohol, in tegenstelling tot wat u zelf aanhaalt (CGVS, p. 15). Het loutere gegeven dat u zou moeten stoppen met het nuttigen van alcohol, kan, te meer nu het algemeen geweten is dat het nuttigen van alcohol slecht voor de gezondheid is, in het geheel niet worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat u hier in België in het verleden een vriendin heeft gehad (CGVS, p. 18) toont op zich evenmin verwestering aan of dat u zich niet meer zou kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Bovendien hoe zou de taliban op de hoogte zijn van het feit dat u hier al dan niet een vriendin heeft gehad. Wat uw gevolgde opleidingen en tijdelijke tewerkstelling in het verleden betreft (CGVS, p. 8, 9, 18) dient te worden opgemerkt dat die niet van die aard is dat ze een doorgedreven integratie in de westerse maatschappij zouden meebrengen, laat staan dat deze aantonen dat u zich gedragingen eigen gemaakt zou hebben die u onmogelijk nog kan veranderen. Het loutere gegeven dat u in het kader van uw opleiding en tewerkstelling varkensvlees heeft verwerkt en verkocht (CGVS, p. 6, 9, 18) volstaat niet teneinde aan te nemen dat u de hiermee samenhangende westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd dermate dat er in uw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Betreffende uw integratie in België dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire*

*bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De vaststelling dat u in België naar school ging (CGVS, p. 9), Nederlands spreekt (CGVS, p. 2, 9) en hier vrienden en vriendinnen in de lokale gemeenschap hebt (CGVS, p. 8), betreffen elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om u te erkennen als vluchteling of u de subsidiaire bescherming toe te kennen. Gelet op het voorgaande, maakt u, die een deel van uw vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat u in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). U reikt echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat u bij een eventuele terugkeer uit Europa door uw familie of uw lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in uw hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds een (familie)netwerk heeft in Afghanistan en in contact staat met uw moeder (CGVS, p. 6) Dat uw overige familieleden en dorpelingen zouden denken dat u omgekomen bent bij een bombardement (CGVS, p.6, 10) kan niet worden aangenomen zoals uiteengezet in de eerdere weigeringsbeslissing. Het is dan ook niet aannemelijk dat u hierdoor problemen dient te vrezen (CGVS, p. 10, 11). In verband met de problemen voor uw broers en zussen dient te worden opgemerkt dat deze voortvloeien uit eerder als ongeloofwaardig beoordeelde elementen, zijnde uw problemen met uw oom en de taliban. Ook legt u van hun problemen geen enkel begin van bewijs neer en blijft het dus bij blote beweringen.*

*De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uit deze documenten blijkt uit integratie in België. Zoals reeds hierboven uiteengezet volstaat een loutere integratie in België niet om u te erkennen als vluchteling of u de subsidiaire bescherming toe te kennen. De documenten betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Wardak betreffen algemene informatie die de analyse van het CGVS betreffende de veiligheidssituatie niet kunnen weerleggen. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance afghanistan-january-2023 ) in rekening genomen.*

*In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende*

*gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.*
*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*
*Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.*
*Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022. UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front , voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op*

*vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013,*

*nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent. Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op*

*https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country indicators, Herat City state van of Origin protection, augustus Information and 2020, mobility Report in beschikbaar op Afghanistan. Kabul City, Key Mazar-e socio-economic Sharif, and https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf ) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.*
*De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan.*
*Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.*
*Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf , EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance afghanistan-january-2023 ) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf ) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*
*Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en*

*veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.*
*Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.*
*Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan. Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*
*C. Conclusie*
*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*"

2. Over de rechtspleging
De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.
Artikel 2.50 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt: *"Aanwezigheid ter terechtzitting. Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep"*. Deze bepaling is in identieke bewoordingen opgesteld als het oude artikel 39/59 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet').

Artikel 2.50 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (zie inzake oud artikel 39/59 § 2 van de Vreemdelingenwet RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Verzoekschrift
3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de

artikelen 48/3 tot en met artikel 48/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het gelijkheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), artikel 10, lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2. In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het risico dat hij loopt omwille van het werk van zijn vader bij de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid. Het profiel van zijn vader wordt door de commissaris-generaal niet in twijfel getrokken, maar werd door haar niet grondig onderzocht. Tijdens het gehele persoonlijk onderhoud werd slechts eenmaal gevraagd naar de problemen die verzoeker nu nog zou hebben omwille van het werk van zijn vader. Voorts, werd ook in de opmerkingen van verzoekers raadsvrouw verwezen naar de machtsovername als voornaamste nieuw element en dat hierdoor het risico dat gepaard gaat met het werk van verzoekers vader voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten daardoor nog groter is geworden. Desondanks vond de commissaris-generaal het opnieuw niet nodig om hierover enig verder onderzoek te voeren. Het valt dan ook te betreuren dat in de bestreden beslissing de commissaris-generaal geen aandacht heeft voor de verklaringen van verzoeker omtrent de risico's bij terugkeer als zoon van iemand die tot ANSF behoorde. Bovendien houdt de familiale affiliatie met de voormalige Afghaanse overheid wel degelijk een bijkomend risico in bij hervestiging omwille van (toegeschreven) verwestering. Bijgevolg dient dit aspect ter dege onderzocht te worden. Omwille van deze zeer sterke affiliatie met de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten loopt verzoeker ook een risico op gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Dit blijkt ook duidelijk uit de beschikbare landeninformatie waarnaar verzoeker verwijst. Bovendien gaat het ook niet op te stellen dat de commissaris-generaal eerder al oordeelde dat de vrees omwille van het profiel van verzoekers vader niet langer actueel was. Dit betreft immers een beslissing van voor de machtsovername. De situatie in Afghanistan is echter fundamenteel veranderd, toen de taliban de macht overnam in augustus 2021. Verzoeker gaf bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud te kennen dat de dorpelingen zijn gezin en familie nog steeds beoordelen op basis van het werk van zijn vader. Er is dus in hoofde van verzoeker een actueel objectief vaststelbaar risico op vervolging door zijn familiale banden en de daaraan gekoppelde affiliatie met de voormalige Afghaanse overheid.

3.3. In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de verplichtingen van asielinstanties wat betreft onderzoek, meer bepaald met betrekking tot de samenwerkingsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Het onderzoek dat de commissaris-generaal doet, moet niet enkel in overeenstemming zijn met de nationale regelgeving, maar dient ook aan internationale en Europese kwaliteitsstandaarden te voldoen. Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting over de gedeelde bewijslast. *In concreto*, wat betreft het onderzoek naar de actuele risico's als familielid van een voormalig lid van de Afghaanse veiligheidsdiensten, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier nauwelijks aandacht voor had. Deze houding stemt niet overeen met de internationale kwaliteitsvereisten en standaarden die op een asielinstantie rusten. Bijgevolg maakt dit gebrek aan degelijk onderzoek, ondanks beschikbare en objectieve landeninformatie die duiden op de risico's, een schendig uit van de onderzoeksplicht, alsook de samenwerkingsplicht. De commissaris-generaal schendt daarmee ook artikel 3 van het EVRM, door deze risico's niet, zoals gevraagd, samen met verzoeker na te gaan in termen die verzoeker zelf ook kan begrijpen. Verzoeker meent verder ook dat de commissaris-generaal haar samenwerkingsplicht heeft geschonden alsook onzorgvuldig is te werk gegaan met betrekking tot het risico dat voortkomt uit het bijzonder lange verblijf van verzoeker in België.
Bovendien heeft de commissaris-generaal verschillende keren verklaringen van verzoeker foutief weergegeven in de bestreden beslissing en heeft zij dus alles behalve zorgvuldig gehandeld. Er kan van verzoeker betreffende zijn verwestering niet verwacht worden uitputtend te kunnen aangeven hoe hij veranderd is qua mentaliteit en denken over zaken die voor de Taliban cruciaal zijn, gezien een dergelijke verandering niet zozeer bewust is, maar vooral wordt opgemerkt als men terug in de thuiscontext geplaatst wordt en merkt minder of geen aansluiting te vinden. Bovendien gaat het hier om een thuiscontext waaruit verzoeker al meer dan 10 jaar verwijderd is. Het risico voor verzoeker vloeit immers niet voort uit de veranderingen die hij al dan niet ondergaan heeft, maar uit hoe hij gepercipieerd zou worden door de taliban bij terugkeer.
Verzoeker verwijst naar voorgaande rechtspraak van de Raad om aan te tonen dat de commissaris-generaal op de hoogte is van de risico's, maar deze elementen niet relevant lijkt te vinden en daarmee ingaat tegen de rechtspraak van de Raad. Verzoeker is dan ook van oordeel dat niet alle relevante aspecten afdoende werden onderzocht. Hij verblijft reeds 11 jaar in België waardoor de modaliteiten van zijn verblijf hier, relevant zijn voor de beoordeling van zijn verzoek. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt dat de commissaris-generaal onvoldoende mee in kaart bracht op welke manier verzoeker in die ruim 11 jaar is verwesterd.
Er werden elementen aangereikt door verzoeker, maar er werd niet op ingegaan. De relevante aspecten van het leven van de verzoeker in België dienen daardoor volledig uiteengezet te worden door de raadsman van

verzoeker, i.e. op het niveau van het verzoekschrift in beroep of in een aanvullende nota. Er wordt verzoeker verweten zijn verwestering niet aannemelijk gemaakt te hebben en enkel algemeenheden op te noemen. Dit hoeft geenszins te verbazen, rekening houdend met de vraagstelling van de commissaris-generaal die er niet op gericht was een volledig beeld te scheppen van verzoekers leven in België. Daarnaast houdt de commissaris-generaal geen rekening met het feit dat verzoeker hier op zeer jonge leeftijd, als zestienjarige alleenstaande niet-begeleide minderjarige aankwam. In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich bij aankomst in zijn puberteit bevond en dus sterk beïnvloedbaar was. De commissaris-generaal gaat onzorgvuldig om met de impact van verzoekers jonge leeftijd op zijn verwestering. Bovendien bevat de bestreden beslissing verschillende foutieve en selectieve weergaven van zijn verklaringen waaruit bovendien foute gevolgtrekkingen gebeuren onder meer over het hebben van Afghaanse vrienden, het wel of niet beheersen van het Pashtou en zijn openheid naar andere religies. Op basis van verschillende elementen concludeert de commissaris-generaal foutief dat verzoeker nog steeds voldoende voeling heeft met de Afghaanse cultuur en gebruiken en zich dus zal kunnen aanpassen in Afghanistan. Verzoeker overloopt in het verzoekschrift deze elementen één voor één en geeft voor elk element aan waarom dit niet volstaat om aan te tonen dat hij nog voldoende voeling heeft met Afghanistan en de samenleving aldaar. De commissaris-generaal zou deze elementen bovendien niet apart moeten onderzoeken als zijnde daden van vervolging, maar zou deze elementen moeten beoordelen als een geheel in het kader van verwestering of toegeschreven verwestering. Ze zou moeten nagaan op welke manier deze elementen een deel uitmaken van de identiteit van verzoeker. Aangezien ze een deel uitmaken van zijn identiteit en hij die gedragingen en dat westerse normenkader met zich meedraagt, zal hij negatief in de aandacht komen van de taliban en een risico op vervolging lopen omwille van zijn profiel als terugkeerder na ruim 11 jaar verblijf in het Westen. Ten slotte is het in het licht van de beschikbare landeninformatie bijzonder problematisch dat de commissaris-generaal het Afghanistan onder leiding van de Taliban weergeeft als eender welke andere ‘dominante cultuur’. De beschikbare en actuele landeninformatie geeft aan dat de taliban een dominante cultuur heeft geïnstalleerd die gekenmerkt wordt door discriminatie, stigmatisering en geweld ten opzichte van personen die zich niet (kunnen) conformeren aan de dominante cultuur. Het is dan ook zorgwekkend te lezen dat het CGVS de taliban als een dominante cultuur ziet waarbij het als buitenstaander mits bepaalde aanpassingsmogelijkheden niet onoverkomelijk is om te verwachten zich hieraan te kunnen conformeren. De commissaris-generaal schendt de samenwerkingsplicht, de eigen onderzoeksplicht, de zorgvuldigheidsplicht en daarmee ook artikel 3 van het EVRM.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de verplichtingen van asielinstanties wat betreft onderzoek, meer bepaald met betrekking tot landeninformatie. De beoordeling van de bewijswaarde van de landeninformatie vindt plaats aan de hand van gemeenschappelijke kwaliteitsstandaarden die volgen uit de Procedurerichtlijn en de vaste rechtspraak van het EHRM. Verzoeker verwijst daarbij naar verschillende arresten. Bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Verzoeker verwijst hiervoor naar artikel 10, lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn. Er zijn echter ernstige problemen met de landeninformatie die de commissaris-generaal heeft ingewonnen en de manier waarop deze wordt toegepast. Om te beoordelen wat de voorzienbare gevolgen zijn van een terugkeer of verwijdering naar Afghanistan dient de algemene situatie onderzocht te worden in het licht van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. In het huidige geval van Afghanistan is er een algemeen gebrek aan informatie over de mensenrechtensituatie alsook een gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren. Verzoeker uit in het verzoekschrift kritiek op de inschatting van en de bronnen waar de commissaris-generaal zich op beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen en maakt een risicoanalyse voor Afghanen die terugkeren naar Afghanistan uit Europa als afgewezen asielzoeker. Hierbij gaat hij in op de verschillende risico’s die er volgens hem zijn: het risico bij terugkeer voor iemand die uit Europa terugkeer na er asiel te hebben aangevraagd, het risico bij hervestiging voor iemand die terugkeert uit Europa, het risico om te leven onder Talibanbestuur en het risico voor iemand die terugkeert op vlak van socio-economische omstandigheden in Afghanistan. Hierbij moet een effectieve terugkeer als uitgangspunt genomen worden en moet de correcte risicogroep afgebakend en geïdentificeerd worden. Verzoeker maakt ook een vergelijking met de *Sufi en Elmi casus*. Per risico maakt verzoeker eerst een kwalificatie van het risico om vervolgens in te gaan op de landeninformatie die dit risico aantoont. Na deze theoretische uiteenzetting past verzoeker dit alles toe op zijn eigen profiel. Verzoeker zal niet in staat zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen en zal aanzien worden als iemand die effectief veranderd is. Het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer t.o.v. zijn omgeving is reëel.

EUAA formuleerde een aantal risicobepalende omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij terugkeer, die op verzoeker van toepassing zijn en maken dat hij een verhoogd risico loopt bij een vestiging in zijn regio van herkomst. Het gaat namelijk om zijn gebied van herkomst, zijn leeftijd, de duur van zijn verblijf in het Westen en zijn gewoontes. Verzoeker is afkomstig uit een ruraal gebied in Afghanistan, hij verliet Afghanistan toen hij 15 à 16 jaar oud was en kwam aan in België tijdens zijn puberteit waardoor het risico dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan groter is, zeker in zijn conservatieve regio van herkomst. Hij werd gevormd in een vrije en democratische samenleving die mijlenver staat van het traditionele Afghanistan dat hij ruim 11 jaar geleden ontvluchtte. Bovendien verliet verzoeker Afghanistan

reeds in maart 2012 en verblijft hij sindsdien onafgebroken in Europa. Doordat het om vormende jaren gaat, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is. Verzoeker is ongeveer 10 jaar voor de machtsovername van de Taliban gevlucht, waardoor hij absoluut geen voeling heeft met taliban-Afghanistan. Hij brengt al ongeveer de helft van zijn leven door in België. Verder heeft verzoeker hier school gelopen en behaalde hij een deelcertificaat 'schaap versnijden en uitbenen' bij KOGEKA te Geel. Verzoeker is echter fragiel en kwam in contact met foute vrienden. Dit leidde tot drugsgebruik. Hij was dermate jong dat hij toen niet inzag dat hij eerst aan zichzelf moest werken om zo succesvol een plaats in te nemen in onze maatschappij. Hij had gesprekken met psychologen in Geel en Antwerpen, maar hij nam dit niet serieus. Zodoende is hij onder invloed van een slechte omgeving op het slechte pad beland en heeft hij zichzelf op een negatieve manier onder de aandacht van de samenleving gebracht. Hij heeft het met momenten nog steeds moeilijk om zijn verleden en de traumatische gebeurtenissen die hem als kind zijn overkomen een plaats te geven. Verzoeker geeft echter wel aan te beseffen dat hij in de periode vanaf 2014 niet zichzelf was en dat hij nood heeft aan begeleiding. Dit wordt bevestigd door S.S. in zijn getuigenis. In België vind hij een maatschappij waarin hij zichzelf kan zijn en kwetsbaar als hij is kan functioneren. Voor de fragiliteit en kwetsbaarheid van verzoeker is echter geen plek in het door de taliban bestuurde Afghanistan. Ondanks zijn moeilijkheden heeft verzoeker nooit zijn hoofd laten hangen. Hij heeft steeds doorzetting getoond en was nooit te beroerd om zijn fouten te erkennen. Dit wordt bevestigd in verschillende getuigenissen die verzoeker neerlegt. Verzoeker spant zich in om werk te vinden en omringt zich met warme mensen zoals de Indische hindoeïstische familie waar hij momenteel verblijft. Verzoeker heeft ook reeds verschillende liefdesrelaties gehad in België en staat open voor diversiteit. Daarnaast praktiseert verzoeker zijn geloof ook steeds minder. Door verzoekers jarenlange afwezigheid en louter sporadisch contact met zijn moeder, is het voor hem overigens erg moeilijk, zoniet onmogelijk, om in te schatten in welke mate hij uiteen is gegroeid met het milieu dat hij kende in Afghanistan in zijn jeugd, en in welke mate hij veranderd is ten opzichte van de persoon die hij in Afghanistan was. De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan, en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap, de Taliban en ISKP zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen, met alle risico's van dien. Verzoeker gaat ook nog in op het talibanbestuur op zich en de implicaties hiervan voor Afghaanse burgers. Hij verwijst hiervoor naar verschillende rapporten met betrekking tot het talibanbestuur. Ten slotte bespreekt verzoeker in het kader van een toekomstgerichte beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook nog enkele essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden. Gelet op het feit dat er nog zo goed als geen betrouwbare gevallen gekend zijn van afgewezen asielzoekers die terugkeren uit Europa naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban, kan verzoeker zijn vrees voor vervolging niet concreter maken dan wijzen op het algemeen gekende risico, betrouwbare en talrijke landeninformatie, de zekerheid dat hij bij terugkeer aan controle zal onderworpen door de Taliban op de luchthaven en aan de controle posten tussen de luchthaven en zijn 'huis', en het geweld dat bij dergelijke controles komt kijken. Doordat verschillende risicogroepen door elkaar worden gehaald zonder deze correct af te bakenen en door het gebruik van gedateerde en onvolledige landeninformatie bieden de asielinstanties geen duidelijk zicht op de nood aan internationale bescherming voor verzoeker. Verzoeker somt in het verzoekschrift enkele vragen op die volgens hem essentieel zijn om een correcte risico inschatting te maken en een antwoord behoeven.

3.4. Verzoeker stelt dat er in zijn geval sprake is van een vermenigvuldigingseffect. Er werden twee verschillende aspecten afzonderlijk besproken, namelijk het risico dat volgt uit het feit dat verzoeker de zoon is van een voormalig lid van het ANSF en het risico volgend uit een terugkeer uit het Westen na een verblijf van meer dan 11 jaar. In realiteit maken de Afghaanse gemeenschap en de Taliban geen abstract onderscheid tussen deze twee elementen. Verzoeker is één persoon, waarbij deze twee risicofactoren zich manifesteren, en waarbij deze twee risico's elkaar versterken. Om de risico's bij terugkeer naar behoren in te schatten is het dan ook aangewezen dat de asielinstanties de verschillende risico's niet los van elkaar beoordelen, maar deze in communicatie met elkaar laat treden en de risico's in relatie tot elkaar onderzoeken, gezien deze een wederzijds versterkende werking hebben.

3.5. Vervolgens gaat verzoeker nog in op de socio-economische situatie in Afghanistan. Hij verwijst hiervoor onder andere naar internationale rechtspraak alsook naar verschillende rapporten. Dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan thans erg precair is, wordt niet betwist door de commissaris-generaal. Feit is dat de taliban door hun handelen en nalaten wel overwegend aan de oorzaak van de humanitaire situatie ligt. Dit is zeker het geval wanneer men ook de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen mee in overweging neemt. Volgens verzoeker behaalt de huidige situatie in Afghanistan de drempel van artikel 3 van het EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne. Doordat verzoeker op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan, heeft hij een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk bij terugkeer waar hij niet op kan steunen, en geen financiële reserves, integendeel. Verzoeker zal moeten terugkeren naar land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, … Verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Door de huidige humanitaire situatie dreigen terugkeerders in een situatie van extreme materiële deprivatie te

belanden, die voldoet aan de minimumgrens van artikel 3 van het EVRM, en dit met een direct verband met hun hoedanigheid als terugkeerder, of toch de hoedanigheid die hen wordt toegeschreven. De actoren van deze schade betreffen dan de eigen omgeving en familie, maar het staat vast dat de taliban geen bescherming kan en wil bieden aan terugkeerders die zich in een dergelijke situatie bevinden. Dit brengt ontegensprekelijk een 'intentioneel' element met zich mee, het betreft namelijk een onderscheid dat gehanteerd wordt. Hierdoor dreigen Afghanen die terugkeren uit het Westen in een situatie van extreme materiële deprivatie te belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van een foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 van het EVRM) voldaan is.

3.6. In hooforde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling. Mocht de Raad oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.7. Verzoeker voegt volgende documenten toe aan het verzoekschrift:
1. Bestreden beslissing;
2. BJB attest; 3. UNHCR, *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022*, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
4. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;
5. Attest van de Afghaanse Ambassade;
6. Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel;

7. Briefwisseling met DVZ over gebruik Laissez-Passer;
8. Deelcertificaat slagerij;
9. Steunbrief van de heer S.S.;
10. Verklaring van de heer B.I.;
11. Verklaring De Tunnel;
12. Brief tewerkstelling begeleiding WAW;
13. CV
14. Arbeidsovereenkomst 2020 en identiteitsbewijs van zijn halfbroer M.S.;
15. Verklaring van mevrouw S.R.;
16. Foto met mevrouw S.R.;
17. Foto's met voormalige relaties van verzoeker;
18. Foto's kickboksen met meisjes;
19. Foto's van verzoekers leven in België;
20. Foto's van zijn lessen kickboks.

4. Pleitnota's
4.1. De commissaris-generaal legt een pleitnota neer van 26 augustus 2026 waarin een actuele beoordeling wordt gemaakt overeenkomstig artikel 15, b) en c) van de Verordening (EU) 2024/1347 en risico bij terugkeer op basis van verblijf in het Westen. De nota bevat volgende bijlage:

1. EUAA COI "*Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022 (internetlink);
2. EUAA "*Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022 (internetlink);
3. EASO "*Afghanistan Country Focus"* van januari 2022 (internetlink);
4. EUAA "*Afghanistan – Country Focus"* van december 2023 (internetlink);
5. EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"* van juni 2026 (internetlink);
6. EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022 (internetlink);
7. EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020 (internetlink);
8. EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022 (internetlink);
9. UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023 (internetlink);
10. COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023 (internetlink);
11. EUAA COI "*Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 2 februari 2024 (internetlink);
12. EUAA "*Afghanistan – Country Focus*" van november 2024 (internetlink);
13. EUAA "*Afghanistan – Country Focus*" van januari 2026 (internetlink);
14. EUAA COI "*Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 27 maart 2026 (internetlink).

4.2. Verzoeker legt een pleitnota van 25 augustus 2026 neer waarbij ingegaan wordt op verzoekers traject in België de afgelopen jaren en een actualisatie wordt bijgebracht van de "*landeninformatie die het risico onderschrijft*". Daarbij wordt ingegaan op de nieuwe moraliteitswet van 21 augustus 2024, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2026 (internetlink), Rawadari, *"Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban"* van 22 januari 2026 (Internetlink), het EHRM arrest *D.M. tegen Zweden* van 26 maart 2026 en Rawadari, *"Annual Report Human Rights, Afghanistan"*, maart 226 (internetlink). Tenslotte wordt het perspectief op gedwongen terugkeer na identificatie door de taliban naar aanleiding van de berichten die in april 2026 verschenen waarin werd aangegeven dat de Belgische minister bevoegd voor Asiel en Migratie een voortrekker is voor het aanknopen van onderhandelingen en gesprekken met de taliban om het mogelijk te maken Afghaanse onderdanen wiens asielaanvraag werd afgewezen te identificeren, van documenten te voorzien en gedwongen over te maken aan de taliban. Volgende documenten worden toegevoegd aan de aanvullende nota en van een inventaris voorzien:
1. Identiteitskaart van mevrouw S. R. wiens verklaring aan het verzoekschrift werd toegevoegd (stuk 15);
2. Verklaring van mevrouw W. J. (collega);
3. Verklaring van de heer W. V. (collega);
4. Verklaring van de heer R. R. (werkgever);
5. Verklaring L. L., C. J. en C. P. (collega's);
6. Rapport van de opleiding Uitsnijder – Uitbener;
7. Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur;
8. Verklaring van mevrouw S. A. (Chef);
9. Verklaring van de heer R. H. (Hoofdkok);
10. Verklaring van mevrouw R. R. (vriendin);
11.Verklaring V. P. (werkgever); t
12. Foto's van verzoeker op het werk en met de collega's;
13.Screenshots van zijn profielen op sociale media.

5. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

5.1. Artikel 3, lid 1, 5) van de Verordening (EU) 2024/1347 luidt:
*"Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:*
*(…)*
*5) "vluchteling": een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij of zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;".*

5.2. Verzoeker heeft Afghanistan verlaten in maart 2012 en diende op 13 juli 2012 en op 16 september 2013 een eerste en tweede verzoek om internationale bescherming in België nadat hij al een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Oostenrijk maar het antwoord van de Oostenrijkse autoriteiten niet afwachtte. Hij verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Miakhel in het district Sayabad in de provincie Maidan Wardak. Verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit en zijn regio van herkomst in Afghanistan werden sindsdien nooit betwist en verzoeker werd op 21 januari 2014 erkend als vluchteling door de commissaris-generaal.

Ook in het kader van zijn huidige volgend verzoek worden deze elementen op geen enkele wijze betwist door de commissaris-generaal.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat waar de vluchtelingenstatus van verzoeker werd ingetrokken door de commissaris-generaal op 31 juli 2019, deze beslissing door de commissaris-generaal werd ingetrokken op 22 januari 2020 waarna een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus werd genomen door de commissaris-generaal op 15 juni 2020, dewelke door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') werd bevestigd in zijn arrest van 18 november 2020 omdat verzoekers vrees voor vervolging niet langer actueel werd bevonden.

Er dient te worden vastgesteld dat in het kader van het huidige vierde verzoek om internationale bescherming de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal van 5 augustus 2021 heeft vernietigd in zijn arrest van 18 augustus 2021 omdat *"gelet op het feit dat niet betwist wordt dat verzoekers vader voor het Afghaanse leger werkte en in 2009 werd vermoord in Kaboel omwille van deze activiteiten, is de Raad van oordeel dat een grondiger onderzoek zich opdringt om na te gaan of er in het geval van verzoeker nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor*

*subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet*.". De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal daarop het verzoek ontvankelijk heeft verklaard en ten gronde heeft onderzocht.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van de vroegere activiteiten van zijn vader als docent bij de militaire academie in Kabul en omdat hij vreest dat hij door de taliban zal worden beschouwd als verwesterd of iemand die de religieuze, morele en/of sociale normen in het buitenland heeft overschreden.

5.4. Verzoeker heeft doorheen zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming consistent verklaard dat zijn vader docent was aan de militaire academie in Kabul en dat hij in 2009 door de taliban werd vermoord door de taliban. In de bestreden beslissing wordt het profiel van verzoekers vader niet in twijfel getrokken en evenmin dat hij werd gedood, maar worden vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van zijn eigen problemen met de taliban omwille van een aantal tegenstrijdigheden en wordt gewezen op het arrest van de Raad van 18 november 2020 en de beslissing van de commissaris-generaal van 15 juni 2020 waarin verzoekers problemen met de taliban omwille van zijn vaders profiel niet langer als actueel bevonden werden.
In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat het voormelde arrest van de Raad werd genomen negen maanden voor de machtsovername en bij deze beoordeling logischerwijze ook geen rekening kon worden gehouden met de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021, die ook voor familieleden van voormalige medewerkers van de ANSF verstrekkende gevolgen kan hebben.
In de beschikbare landeninformatie kan immers worden gelezen dat kort na de machtsovername de taliban een algemene amnestie hebben afgekondigd voor personen die hebben gediend in de administratie en de veiligheidstroepen van de voormalige regering. Dit engagement werd later herhaald en senior *de facto* ambtenaren hebben opgeroepen om de amnestie na te leven maar de tekst van de amnestieregeling is niet bekend gemaakt en dit heeft volgens UNAMA onzekerheid gecreëerd over het temporeel toepassingsgebied en de gevolgen van de niet-naleving ervan. Ondanks de afgekondigde amnestie zijn buitengerechtelijke moorden, willekeurige arrestaties en foltering van personen die tot deze categorie behoren, gedocumenteerd. Er zijn geen grootschalige slachtpartijen geweest, in tegenstelling tot vorige machtswissels in de Afghaanse geschiedenis. Sommige bronnen stellen dat de moorden geen onderdeel waren van een georchestreerde campagne maar andere bronnen zoals Rawadari stellen dat de gelijkenissen in de gebruikte methodes en selectie van slachtoffers wijzen op een meer systematische en gecoördineerde aanpak. Bronnen geven aan dat daders van moorden op voormalige medewerkers van de veiligheidstroepen niet ter verantwoording zijn geroepen en dat er een klimaat van straffeloosheid heerst rond dergelijke moorden. De hoge mate van ambiguïteit en gebrek aan controle over operationele *de facto* functionarissen die hen toelaat op onvoorspelbare wijze mensen te arresteren en te misbruiken worden in dit verband benadrukt door de Directeur van de onderzoeksorganisatie Afghanistan Policy Lab. De *de facto* administratie had soms moeilijkheden om gearresteerde individuen te lokaliseren binnen haar eigen structuren. Onmiddellijk na de machtsovername konden de meeste mannelijke publieke functionarissen hun taak in de administratie weer opnemen maar er heeft een graduele vervanging plaatsgevonden van personen die voor de vroegere regering werkten door personen die loyaal zijn aan de taliban. Bronnen geven aan dat biometrische gegevens worden gebruikt om voormalige medewerkers van de vroegere regering te identificeren en hen te ontslaan uit de *de facto* veiligheidstroepen. Er zijn meldingen van gevallen waarin voormalige overheidsfunctionarissen zijn gedood, gearresteerd of gefolterd na terugkeer naar Afghanistan, met inbegrip van 1.104 personen die persoonlijk terug zijn uitgenodigd door de taliban volgens Rawadari. De meeste gedocumenteerde mensenrechtenschendingen ten aanzien van voormalige regeringsfunctionarissen en ANDSF-leden vonden plaats in de maanden volgend op de machtsovername door de taliban in 2021 en 2022, maar ook in de periode daarna zijn nog gevallen gedocumenteerd. Deze groepen hebben verder wraak-gerelateerd geweld ondergaan, met inbegrip van buitengerechtelijke moorden, willekeurige arrestaties, foltering en andere mishandelingen. UNAMA heeft voor de periode tussen 1 januari en 30 september 2025 27 moorden op voormalige ANDSF-leden, 52 willekeurige arrestaties en vasthouding en 11 gevallen van foltering en mishandeling van zowel voormalig civiel- en veiligheidspersoneel van de vroegere regering. Rawadari meldde een daling van het aantal moorden maar liet ook noteren dat de moeilijkheden om informatie te verzamelen hiervoor een mogelijke verklaring is, eerder dan een verbetering van de situatie. De exacte motieven voor de moorden op voormalig overheidspersoneel zijn moeilijk te bepalen onder meer ook vanwege de overheersende wraakcultuur in Afghanistan waardoor ook conflicten uit het verleden of tribale loyaliteit een rol kunnen spelen. Verder zijn zowel civiele of militaire voormalige leden van de vroegere regering als slachtoffer van moorden gedocumenteerd en verschillende bronnen hebben aan EUAA aangegeven dat het niet mogelijk is een patroon te ontwaren binnen deze groep met betrekking tot wie wel en wie niet geviseerd wordt. Slachtoffers van moorden hadden verschillende graden in het leger of de politie volgens verschillende bronnen en zowel voormalig burgerlijk als militair personeel van de vroegere regering werd slachtoffer van willekeurige arrestatie, foltering en mishandeling, met inbegrip van huishoudpersoneel van voormalige functionarissen. Sommige bronnen stellen dat de lokale context en lokale afspraken een impact hebben op het al dan niet respecteren van de algemene amnestie maar wijzen er ook op dat in de

meeste regio's geen lokale afspraken bestaan en dat de duurzaamheid van dergelijke lokale afspraken onzeker is.
Volgens een mensenrechtenexpert geïnterviewd door de Noorse COI Unit Landinfo in 2023 riskeren familieleden van voormalige regeringsfunctionarissen verschillende vormen van mishandeling door de taliban en in sommige gevallen ook moord. In rapporten van Rawadari en HRRL van 2023 wordt melding gemaakt van familieleden van personen die Afghanistan verlaten hadden die werd geviseerd, met inbegrip van echtgenotes, kinderen en broers van voormalige veiligheidsfunctionarissen en broers van voormalige civiele werknemers van de regering. Meer recente rapporten van UNAMA en Rawadari over moorden en arrestaties van voormalige functionarissen maken geen melding meer van gevallen waarin familieleden geviseerd werd, maar Afghaanse media in ballingschap hebben wel gerapporteerd over individuele gevallen waarin familieleden van voormalige burgerlijke en veiligheidsfunctionarissen gearresteerd werden (EUAA, *Country Focus: Afghanistan*, January 2026, p. 95-106). Volgens bronnen hangt het risico dat iemand loopt vooral af van de lokale Taliban-actoren. Als zij wraak willen, om wat voor reden dan ook, is deze persoon niet veilig. Er is een grote mate van willekeur als het gaat om represailles tegen individuen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 72, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023).

In de meest recente *"Country Guidance: Afghanistan"* van juni 2026 worden *"members of the security institutions of the former government"* (vrij vertaald *"leden van de veiligheidsinstellingen van de voormalige regering"*) aangemerkt als een risicoprofiel, met inbegrip van leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANDSF), de voormalige lokale Afghaanse politie (ALP en pro-regeringsmilities.

Voor leden van de veiligheidsinstellingen van de voormalige regering wordt gesteld dat een gegronde vrees voor vervolging in het algemeen kan worden aangenomen gelet op de ernst en hardnekkigheid waarmee zijn geviseerd worden door de taliban en de onvoorspelbaarheid ervan. Familieleden van personen onder dit profiel kunnen ook een gegronde vrees voor vervolging hebben, bijvoorbeeld in een context van huiszoekingen of om druk te zetten op personen die tot dit profiel behoren.
Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elk familielid van een persoon die voor de machtsovername voor de veiligheidsdiensten van de voormalige regering heeft gewerkt in geval van terugkeer om die reden vervolging door de taliban riskeert. *In casu* verklaarde verzoeker dat zijn vader gedood werd in 2009, zodat het vinden van zijn vader geen motief meer kan zijn voor de taliban om druk te zetten op verzoeker of zijn familie. Er kan wel aangenomen worden dat het in het dorp van verzoeker geweten was dat hij docent was aan de militaire academie in Kabul en dat ook de taliban op de hoogte is van de activiteiten van verzoekers vader voor de machtsovername, vermits niet wordt betwist dat hij omwille van deze activiteiten werd geviseerd en uiteindelijk gedood door de taliban.
Zo verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk omwille van zijn vaders activiteiten voor de machtsovername problemen had met de taliban kan evenwel geen abstractie gemaakt worden van het verleden van zijn vader en kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij hierdoor meer in de kijker zal lopen van de taliban in geval van terugkeer naar zijn dorp in de proncie Maidan Wardak.

Verzoekers profiel als familielid van een voormalig lid van de veiligheidsdiensten van de voormalige regering dient samen met de andere risicofactoren met betrekking tot de door hem geuite vrees om als een persoon te worden beschouwd die verwesterd is of de geldende religieuze, morele en/of sociale normen in het buitenland heeft overschreden, beoordeeld te worden.

5.5. Verzoeker voert in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming ook een gegronde vrees voor vervolging aan omdat hij in Afghanistan door zijn lange verblijf in België als een ongelovige zal worden beschouwd en als iemand die verwesterd is. Hij wijst in dit verband tijdens het persoonlijk onderhoud, in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota op het feit dat hij meer dan tien jaar in Europa verblijft, dat hij een groot deel van zijn kennis van de islam is vergeten en dat hij hier in vrijheid leeft, vrijheid van meningsuiting en geloof heeft en dat iedereen hier vrij is om zijn religie te praktiseren terwijl deze waarden niet bestaan in Afghanistan (NPO, p. 15). Verder wordt in het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker in het westen aankwam toen hij vijftien of zestien jaar oud was en dus in volle puberteit, dat hij na een moeilijke periode waarin hij op het slechte pad was, inspanningen levert om zich te integreren onder meer door te werken, dat hij in een Hindoeïstische familie verblijft en verschillende liefdesrelaties heeft gehad in België. Tenslotte wordt in zijn aanvullende nota benadrukt dat hij momenteel zeer actief is in de Hasseltse horeca en dat hij geen probleem heeft met het feit dat zowel zijn directe baas als collega's homosexueel zijn en worden ter ondersteuning verschillende stukken bijgebracht met betrekking tot zijn traject in België:

5.5.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

De Raad wijst er verder op dat het begrip ‘godsdienst’ met name theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen omvat, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (artikel 10, lid 1, b) Verordening (EU) 2024/1347). Deze bepaling is in identieke bewoordingen opgesteld als artikel 10, lid 1, b) van de Richtlijn 2011/95/EU. De rechtspraak van het Hof van Justitie blijft bijgevolg relevant. Het Hof oordeelde dat aan dit begrip een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip ‘godsdienst’, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt met name in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze gedachte, mening of opvatting heeft laten leiden (artikel 10, lid 1, e) Verordening (EU) 2024/1347). Ook deze bepaling is in identieke bewoordingen opgesteld als artikel 10, lid 1, e) van de Richtlijn 2011/95/EU zodat de rechtspraak van het Hof van Justitie hierover relevant blijft. Het Hof heeft geoordeeld dat ook het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, Migracijos departamentas, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen* (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een

gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel,* punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Het Hof heeft er ook op gewezen dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelviging hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging en kan in voorkomend geval ook opgevat worden als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ, 11 juni 2024, C-646/21, *K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, punten 51 en 52).

Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, 21 september 2023*,* punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip ‘godsdienstige overtuiging’ en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality*, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.5.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban kwamen op 15 augustus 2021 opnieuw aan de macht en kondigden de heroprichting van het ‘Islamitisch Emiraat Afghanistan’ aan. Sindsdien is de uitsluitend uit mannen bestaande, door Pashtunen gedomineerde zogenaamde interim-regering van de taliban, permanent geworden. Deze heeft haar macht verder geconsolideerd en evolueert in de richting van een theocratische politiestaat. De macht is gecentraliseerd onder de hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhunzada, die absolute macht geniet en de politieke, bestuurlijke en religieuze instellingen van Afghanistan controleert (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 16).

De taliban hebben een de facto regering ingesteld met een politiek monopolie, vergelijkbaar met een eenpartijstaat. Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de maatschappelijke ruimte (‘civic space’) is sterk ingeperkt door beperkingen ten aanzien van internationale en lokale media, alsook door de arrestatie van critici. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Afwijkende meningen worden onderdrukt door middel van mediacontrole, intimidatie en bestraffing, waardoor veel critici gedwongen worden te vluchten, zich te verbergen of aan zelfcensuur te doen. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen. De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik, waarbij gewag wordt gemaakt van een toegenomen repressie in 2025. Bronnen melden dat er in het land op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. De bronnen bevatten meldingen van willekeurige arrestaties en

detenties, buitengerechtelijke executies en de doodstraf, lijfstraffen, foltering en andere vormen van mishandeling, evenals andere beperkingen van de grondrechten – gepleegd, onder meer, in het kader van de handhaving van strenge moraliteitswetten en de inperking van de maatschappelijke ruimte (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 18-21).

De taliban volgen een ultraconservatieve interpretatie van de soennitische islam, waarbij zij zich baseren op de Hanafi-rechtsschool en het deobandisme. Na hun machtsovername schaften zij de grondwet van 2004 af, verklaarden zij dat de sharia als rechtssysteem zou gelden en begonnen zij met een toetsing van de bestaande wetgeving aan de sharia, zonder de resultaten daarvan bekend te maken of te preciseren welke wetten van kracht bleven (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23-24, 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De *de facto*-autoriteiten, waaronder de hoogste leider van de taliban, leggen hun religieuze ideologie door middel van talrijke beperkingen op aan de bevolking en hebben mondelinge en schriftelijke instructies, decreten, richtlijnen en wetten uitgevaardigd die gebaseerd zijn op hun eigen interpretaties van de sharia. Deze verschillende decreten en instructies streven ernaar de sharia te doen naleven in het dagelijkse leven en hebben impact op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. De *de facto*-overheden hebben talrijke regels ingevoerd die alle aspecten van het dagelijks leven, zoals het reguleren van het gedrag en het uiterlijk van de bevolking, het verbieden van activiteiten die in strijd worden geacht met de sharia (zoals poëzie over relaties tussen mannen en vrouwen, universitaire studieprogramma's met onderwerpen als democratie en mensenrechten, gender en vrouwen, en media-inhoud die in strijd is met de islamitische wet en religie), het drastisch beperken van de rechten van vrouwen en meisjes (zoals toegang tot hoger onderwijs boven 12 jaar, toegang tot parken en badhuizen, toegang tot bepaalde tewerkstelling, geen tewerkstelling meer van vrouwen bij nationale en internationale NGO's, sluiten van schoonheidssalons), of het reguleren of beperken van religieuze en culturele praktijken (zoals het vieren van niet-soennitische feestdagen). Er bestaat een breed scala aan instructies en decreten met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, het verbod op schaken of muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 28 en Annex 3).
De *de facto* autoriteiten zijn begonnen met het formaliseren van de uitvaardiging en bekendmaking van wetten en andere instructies, onder meer door officiële staatsbladen samen te stellen. Niettemin is de hoogste leider van de taliban voornamelijk blijven regeren bij decreet, uitgevaardigd vanuit zijn machtsbasis in Kandahar, en zijn ook mondelinge mededelingen van beperkingen blijven plaatsvinden, zij het met een onduidelijke juridische status. Dit heeft geleid tot een gefragmenteerd en onzeker juridisch kader, dat wordt gekenmerkt door vage instructies die aanleiding geven tot uiteenlopende interpretaties door individuele handhavers. Verschillende bronnen wijzen echter op een algemene tendens naar een meer uniforme handhaving in het hele land, hoewel nog steeds regionale verschillen werden gemeld als gevolg van interne meningsverschillen en lokale invloeden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 26-27).
De meest omvattende reeks beperkingen is opgenomen in de zogenaamde moraliteitswet die op 31 juli 2024 werd gepubliceerd. In de moraliteitswet van 31 juli 2024 worden, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet.
De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen strenge kledingvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. Naast beperkingen op afbeeldingen van levende wezens en verplichtingen met betrekking tot de uitoefening van de godsdienst, waaronder het bidden, specificeert de wet verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Het geheel van deze regels leidt verder tot het institutionaliseren van genderapartheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).
Op 4 januari 2026 heeft de *de facto*-regering een Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken uitgevaardigd en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan. Dit wetboek bevat 119 artikelen en verschillende bepalingen lijken in strijd te zijn met internationale mensenrechtennormen. Opvallend is dat er termen als 'slaven' en 'meesters' worden gebruikt, en sommige bronnen suggereren dat dit wetboek indirect slavernij toestaat. Het wetboek verdeelt de samenleving bovendien in vier sociale categorieën: 'geleerden', 'de elite', de 'middenklasse' en de 'lagere klasse'.
Wanneer een misdrijf wordt begaan, worden de soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader, waarbij de straffen zwaarder worden naarmate de sociale status van de veroordeelde lager is. Verder zou dit wetboek naar verluidt het gebruik van lijfstraffen uitbreiden, het recht op een eerlijk proces beperken en een ruime onderdrukking van andersdenkenden, minderheden en vrouwen mogelijk maken. Een '*hadd*'-straf kan worden uitgevoerd door een imam en een '*tazir*'-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. In het wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald, wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Volgens Rawadari legaliseert het wetboek discriminatie, het significant beperken van fundamentele vrijheden van personen en de "*civic space*", zoals het onderdrukken van een vrije meningsuiting, en verhoogt het risico op foltering, ernstige mishandeling en wijdverspreide schending van de rechten van de beschuldigde.
In het wetboek worden aanhangers van de Hanafi-school beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters ('*mubtadeh*'). Het is toegestaan om personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, te doden met de toestemming van de "Imam". De bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving alsook het beledigen van talibanleiders wordt strafbaar gesteld. Hierdoor wordt oppositie tegen en kritiek op de taliban gecriminaliseerd. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' ('*baghi*') wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft (morele) corruptie te verspreiden' en het wetboek bepaalt dat zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Eenieder mag een 'rebel', d.i. iemand die zich niet aan de morele wetten houdt, bestraffen. Het wetboek bepaalt tevens dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van (morele) corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Verder bepaalt het wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot ernstig letsel, zoals 'een wond of blauwe plekken', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het wetboek. De echtgenoot mag tazir-straffen uitvoeren. Geweld tegen vrouwen wordt gelegaliseerd.
Er is geen publieke aankondiging van dit nieuwe wetboek geweest en er is momenteel geen informatie beschikbaar over de tenuitvoerlegging ervan (EUAA, "*COI Query: Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 2-5; met verwijzing naar Rawadari, "*Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban*", 21 januari 2026, via een consulteerbare weblink).

Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 27, 34-42). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.
De MPVPV is het voornaamste orgaan dat toezicht houdt op het privéleven van mensen en op de naleving van de voorschriften. Er wordt gemeld dat de handhavers van de MPVPV beschikken over uitgebreide bevoegdheden, waardoor zij bijvoorbeeld personen kunnen vasthouden of buitengerechtelijke straffen opleggen. Er zijn verder voortdurend meldingen van geweldgebruik door hen, waaronder verbale intimidatie, arrestaties, pesterijen en fysiek geweld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 30-32). Ondanks het relatief beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en buren), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.
Binnen hun mandaat kunnen MPVPV-handhavers regels en instructies stapsgewijs en via een glijdende schaal afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die de handhaver passend

acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29-30).
De *de facto* autoriteiten hebben ook provinciale handhavingscomités opgericht ter ondersteuning van de uitvoering van de moraliteitswet in de provincies. Ondanks inspanningen om de handhaving systematischer en consistenter te laten verlopen, werden in 2025 nog steeds enkele regionale verschillen gemeld. Deze inconsistenties werden deels toegeschreven aan uiteenlopende normen die door lokale feitelijke functionarissen worden gehanteerd en aan de dubbelzinnige formulering van sommige bepalingen van de moraliteitswet, waardoor ruimte blijft voor uiteenlopende interpretaties. De vage formuleringen van de uitgevaardigde instructies bieden individuele handhavers eveneens ruimte om deze soepel dan wel strikt toe te passen.
Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29-30).
In de periode van 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

De taliban heropenden de rechtbanken in heel Afghanistan, vervingen het voormalige personeel door mannelijke rechters die in madrassa's waren opgeleid en die de opdracht kregen de sharia volledig toe te passen, onder meer door hudud- en qisasstraffen op te leggen. Sindsdien hebben de rechtbanken doodstraffen en zweepslagen opgelegd en zijn in sommige gevallen executies en geselingen in het openbaar uitgevoerd. De interpretatie van de sharia wordt grotendeels overgelaten aan individuele rechters, die tijdens gerechtelijke procedures over vrijwel volledige bevoegdheid beschikken. Dit heeft geleid tot aanzienlijke verschillen in de uitspraken.
Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Sindsdien hebben feitelijke rechtbanken doodstraffen en geselingen opgelegd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 43).
In het bijzonder wat betreft '*zina*'– d.i. seksuele betrekkingen buiten een wettig huwelijk, ontucht, overspel, voorhuwelijkse en buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1).
Geselingen worden gebruikt als aanvullende straf naast een gevangenisstraf en als bestraffing van zogeheten morele misdrijven, zoals het 'weglopen van huis' door vrouwen, seksuele betrekkingen tussen mannen van hetzelfde geslacht en buitenechtelijke betrekkingen, en naar verluidt ook voor diefstal, het drinken van alcohol en drugshandel. Bovendien bepaalt de in februari 2026 uitgevaardigde 'Wetboek van Strafvordering voor rechtbanken' dat 'personen die de leiders van de taliban beledigen' worden bestraft met 20 zweepslagen en een gevangenisstraf van zes maanden. In sommige gevallen werden grote groepen personen tegelijkertijd gegeseld en vonden geselingen in het openbaar plaats, onder meer in sportstadions. Naar verluidt werden met name 'morele misdrijven' in het openbaar bestraft, waarbij de facto functionarissen van de MPVPV en imams deze gebeurtenissen aankondigden om publiek te trekken (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 42-44; EUAA, "*COI Query: Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 2-6).
Hoewel er talrijke meldingen zijn van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling, bestaan er geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen wegens de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Tevens maakt de VN melding van een aantal executies sinds 2021. Verzamelde gegevens suggereren een aanzienlijke toename van het aantal geselingen: in de eerste zes maanden van 2025 werden namelijk 326 mensen gegeseld, waaronder 64 vrouwen. Dit betekent meer dan een verdubbeling ten opzichte van dezelfde periode in 2024 en meer dan een verviervoudiging sinds 2023. In de periode van 1 januari tot en met 30 september 2025 registreerde UNAMA lijfstraffen inzake 656 personen (518 mannen, 131 vrouwen, 5 meisjes en 2 jongens). In de periode van 1 oktober tot en met 31 december 2025 werden volgens de gegevens van UNAMA 287 personen gegeseld, waaronder 253 mannen, 30 vrouwen, drie jongens en één meisje. (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden

geweerd. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs. Dit heeft impact op de onderwijssector waar bepaalde seculiere vakken worden geband, terwijl religieuze onderwerpen zijn uitgebreid en bevorderd. De *de facto* autoriteiten werken aan de herziening van het schoolcurriculum voor particuliere en openbare scholen, waarbij vakken worden verwijderd die worden beschouwd als zijnde 'in strijd met' islamitische voorschriften en de Afghaanse cultuur, zoals vakken met betrekking tot maatschappij, democratie en burgerschap. Universiteiten hebben verder de opdracht gekregen om 18 vakken waarvan wordt aangenomen dat zij in strijd zijn met de sharia niet langer te onderwijzen, waaronder onderwerpen met betrekking tot gender, vrouwen, democratie en mensenrechten.
De *de facto* autoriteiten hebben inspanningen geleverd om de madrassa's reguleren, onder meer door informele madrassa's te registreren. Deze inspanningen hebben ertoe geleid dat volgens de de facto autoriteiten tot augustus 2025 bijna 23.000 madrassa's officieel waren geregistreerd. Slechts een beperkt aantal daarvan betreft nieuw opgerichte instellingen, namelijk ongeveer 316 (EUAA, *Afghanistan - Country Focus,* januari 2026, p. 32-34).
Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Er wordt opgemerkt dat de hoogste leiding van de taliban van meet af aan geen voorstander is geweest van het idee dat vrouwen madrassa's bezoeken en dit evenmin heeft aangemoedigd, met name vanwege de opvatting dat hiervan gebruik zou worden gemaakt als omweg om algemene vakken te onderwijzen voor vrouwen. Er zouden meer inspanningen worden geleverd om ervoor te zorgen dat madrassa's voor vrouwen zich uitsluitend richten op religieuze vakken en dat deze maas in de regelgeving wordt gedicht.
Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft tevens de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs en het naleven van relevante regels opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 115-117).

De de facto autoriteiten hebben de toegang tot sociale media en de vrijheid van meningsuiting steeds verder beperkt. Zij waarschuwen tegen online-inhoud die volgens hen religieuze overtuigingen, de openbare zeden of maatschappelijke waarden ondermijnt en monitoren sociale media actief. Het MPVPV stelt online-inhoud te monitoren en naar verluidt houdt DGI journalisten, activisten en gebruikers van sociale media in de gaten, via een speciale eenheid voor digitale surveillance die onlineactiviteiten monitort. Daarbij worden onder meer journalisten, activisten en andere gebruikers gevolgd en worden personen die de taliban online bekritiseren gearresteerd. De speciale VN-rapporteur voor de mensenrechtensituatie in Afghanistan rapporteerde dat lokale bronnen waarschuwden voor het 'uitgebreide gebruik' van digitale en fysieke surveillance, waaronder toezicht op sociale media, controles van mobiele telefoons bij controleposten en het gebruik van informanten. Kritische uitingen op sociale media kunnen leiden tot huiszoekingen, willekeurige arrestaties en detentie, ook van familieleden, waardoor een klimaat van angst en zelfcensuur is ontstaan. Dit geldt ook voor Afghanen in het buitenland die vrezen voor de veiligheid van familieleden die in Afghanistan zijn achtergebleven. De beperkingen zijn in 2025 verder aangescherpt. Internetdiensten werden in verschillende provincies afgesloten en op 29 september 2025 werd het internet gedurende 48 uur in het hele land uitgeschakeld. Er is geen officiële reden voor de afsluiting bekendgemaakt, hoewel sommige bronnen suggereren dat deze bedoeld was om 'immorele activiteiten' aan te pakken.
Ook werden gebruikers van sociale media, waaronder TikTok-gebruikers en journalisten, gearresteerd wegens vermeend 'onwettige', 'onislamitische' of kritische online-inhoud. Hoewel de taliban niet over een even geavanceerd technisch surveillancesysteem beschikken als sommige andere landen, beschikken zij volgens bronnen over een groot netwerk van menselijke informanten, onder meer informanten in moskeeën, onder buren en onder de algemene bevolking. Hierdoor beschikken de taliban alsnog over een groot bereik en een aanzienlijke capaciteit op het gebied van surveillance. Personen die als critici worden geïdentificeerd, kunnen daardoor ernstige gevolgen ondervinden. De toenemende controle en surveillance hebben de ruimte voor vrije meningsuiting en onafhankelijke berichtgeving aanzienlijk beperkt (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21-23).

Blasfemie is strafbaar volgens de Hanafi rechtsschool met de dood. Beschuldigingen van blasfemie kunnen betrekking hebben op anti-islamitische geschriften of uitlatingen, kritiek op de taliban of positieve opmerkingen over modern onderwijs in tegenstelling tot het onderwijssysteem onder de taliban. Bekeerlingen en personen die afwijken van de islam zouden zich naar verluidt niet publiekelijk uitspreken, aangezien het bekritiseren, verlaten of veroordelen van de islam in Afghanistan taboe is. Daarom worden er in Afghanistan slechts zeer weinig incidenten met betrekking tot niet-gelovigen en afvalligen geregistreerd. Zoals reeds vermeld, bepaalt het Wetboek van Strafvordering dat het toegestaan is personen te doden die "*valse*

*overtuigingen verdedigen die in strijd zijn met de islam*" of "*anderen tot dergelijke overtuigingen uitnodigen*". Het bepaalt tevens dat het bespotten en belachelijk maken van islamitische voorschriften, evenals het verlaten van de hanafitische rechtsschool, kan worden bestraft met een gevangenisstraf van twee jaar (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23-26; EUAA, "*COI Query: Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 2-5).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLOnews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan. Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 45-49).
De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 49-51). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025, waarnaar de "*EUAA, Afghanistan: Country Focus*", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in

de luchthaven van Kabul, het "*Immigration Department*", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.
De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld; Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het westen werden gerepatrieerd om nader onderzoek en stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen en dat ogenschijnlijk kleine beschuldigingen zich gemakkelijk kunnen verspreiden en tot conflicten kunnen leiden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-51).
Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.
Wel kunnen volgende twee risicoprofielen worden aangeduid: 1) Personen die worden geacht worden godslastering (blasfemie) en/of afvalligheid (apostasie) te hebben gepleegd. Dit profiel omvat personen die de religieuze overtuiging of beginselen van de islam hebben verlaten of afgezworen, dan wel geacht worden dit te hebben gedaan (afvalligheid), evenals personen die geacht worden zich godslasterlijk te hebben uitgelaten over God of heilige zaken (blasfemie). Het omvat personen die zich tot een ander geloof hebben bekeerd (bijvoorbeeld bekeerlingen tot het christendom), evenals personen die niet geloven in of geen geloof hebben in het bestaan van God (atheïsten). Voor personen die geacht worden blasfemie en/of afvalligheid te hebben gepleegd, met inbegrip van bekeerlingen en atheïsten, kan in het algemeen worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien deze personen worden beschouwd als tegenstanders van de religieuze ideologie van de taliban en daarom door de de-factoautoriteiten worden geviseerd. Dit profiel moet worden samengelezen met het tweede risicoprofiel.
2) Personen die worden geacht religieuze, morele en/of maatschappelijke normen te hebben overschreden/overtreden. Dit profiel heeft betrekking op personen van wie de handelingen, gedragingen of praktijken worden beschouwd als een overtreding/overschrijding van religieuze, morele en/of maatschappelijke normen, ongeacht of de vermeende overtreding/overschrijding van deze normen zich in Afghanistan of in het buitenland heeft voorgedaan. Van een dergelijke vermeende overtreding/overschrijding kan ook sprake zijn wanneer personen worden beschouwd als beïnvloed door buitenlandse waarden, bijvoorbeeld vanwege hun activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen, die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd. Dit kan ook personen omvatten die naar Afghanistan terugkeren nadat zij in westerse landen hebben gewoond. Welke praktijken als een overtreding/overschrijding van deze normen worden beschouwd, is afhankelijk van verschillende factoren, zoals de lokale context, de betrokken actoren en hun interpretatie van deze normen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan in het algemeen worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien dergelijke feiten door de taliban als morele misdrijven worden beschouwd en door de de-factoautoriteiten regelmatig worden bestraft met lijfstraffen.

Voor andere personen van wie wordt aangenomen dat zij in Afghanistan of in het buitenland religieuze, morele en/of sociale normen hebben overtreden/overschreden, dringt zich in het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met

risicobepalende factoren, zoals het beroep (in het bijzonder kunstenaars, kappers, medewerkers van schoonheidssalons), het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als een persoon "*die de religieuze, morele en/of sociale normen overschreden*" heeft. Het komt aan verzoeker toe dit concreet aan te tonen.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"*, juni 2026, p. 41-46).

Er dient op gewezen te worden dat de beoordeling van het risico voor verzoeker om te worden beschouwd als een persoon die beïnvloed is door buitenlandse waarden is gebaseerd op verzoekers verklaringen tijdens een persoonlijk onderhoud dat plaatsvond in maart 2023 en dat de Raad gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren, wat impliceert dat hij zowel de elementen moet onderzoeken waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als die welke zich hebben aangediend nadat de commissaris-generaal de beslissing heeft vastgesteld (HvJ, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 25 juli 2018, punten 106-113).

*In casu* is niet betwist dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige op vijftien of zestienjarige leeftijd in België is toegekomen in juli 2012 en dat hij sindsdien in België verblijft. Verzoeker verblijft bijgevolg heden meer dan veertien jaar in België. Er dient in dit verband ook rekening gehouden te worden dat verzoeker een cruciaal deel van zijn puberteit en adolescente tienerjaren, een levensfase waarin jongeren zeer vatbaar zijn voor externe invloeden, heeft doorgemaakt in de Belgische geseculariseerde samenleving.

Uit het geheel van zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat verzoeker, na een moeilijke periode te hebben doorgemaakt waarin hij op het slechte pad was geraakt, zijn leven momenteel terug op de rails heeft gekregen en zich ten volle heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving.
Uit zijn verklaringen en de talrijke documenten van zijn werkgevers en collega's blijkt dat hij momenteel in een aantal horecazaken in het Hasseltse werkt als barman en dit tot grote tevredenheid van zijn werkgever. Hij wordt in de talrijke getuigenverklaringen van Belgische collega's die vergezeld gaan een kopie van hun identiteitskaart omschreven als een zeer vriendelijke, respectvolle en aangename en hardwerkende collega (aanvullende nota verzoeker). Daarbij wordt in de schriftelijke verklaringen toegelicht dat verzoeker geen problemen heeft om te werken onder het gezag van een vrouwelijk kok en met personen die tot de LGBTQI+-gemeenschap behoren. Ook de zaakvoerders van de horecazaken waarin verzoeker professioneel actief is verklaren dat zij homoseksueel zijn en dat verzoeker geen enkel probleem heeft met de LGBTQI+-gemeenschap. In zijn aanvullende nota wordt verder uiteengezet dat verzoeker geen praktiserend moslim is, zelf kiest wat hij eet en drinkt, met inbegrip van alcohol en losse contacten met zowel mannen als vrouwen heeft. Verder wordt gesteld dat verzoeker nog zijn moeder en zussen in Afghanistan heeft en dat het hem pijn doet te horen dat zijn zussen werden gedwongen te huwen en hun vrijheid werd ontnomen, dat hij niet wil verplicht worden om specifieke regels op te leggen aan zijn vrouwelijke familieleden en dat hij niet verplicht wil worden om naar de moskee te gaan en te bidden.

Verzoeker licht ter terechtzitting, waar hij uitdrukkelijk afstand deed van de bijstand van een tolk, in het Nederlands toe dat hij spijt heeft over de fouten die hij in het verleden heeft begaan toen hij slechte vrienden had en dat hij hiervoor terecht gestraft is. Hij benadrukt evenwel dat hij heeft ingezien dat hij daardoor een aantal jaren heeft verloren en dat hij sindsdien zijn leven op orde heeft mede dankzij de kansen die hij heeft gekregen van zijn werkgever. Verzoeker bevestigt dat hij in België niet naar de moskee gaat en stelt dat religie voor hem een persoonlijke beleving is die niet door anderen moet worden ingevuld. Voorts verklaart verzoeker dat hij vreest dat zijn familie door hem nieuwe problemen zal krijgen indien hij zou moeten terugkeren naar Afghanistan omdat hij er zo lang weg is.

Uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten blijkt verder ook dat hij onmiddellijk na zijn aankomst in België school heeft gelopen, dat hij een slagersopleiding heeft gevolgd (verzoekschrift, stuk 8) en dat hij aan kickboksen heeft gedaan in een groep met zowel jongens als meisjes (verzoekschrift, stuk 18). In het verzoekschrift en de aanvullende nota wordt gesteld dat verzoeker verschillende Belgische vriendinnen heeft gehad en er worden ook een aantal foto's neergelegd van verzoeker in het gezelschap van vrouwen. Hoewel de Raad de waarachtigheid van deze verklaringen niet kan nagaan, is het gelet op de verschillende verklaringen van vrouwelijke collega's en de foto's die hij neerlegt met betrekking tot zijn huidige tewerkstelling, in elk geval duidelijk dat verzoeker minstens verschillende vriendschappen heeft met vrouwen in België en dat hij hier ook op een open en respectvolle manier over spreekt ter terechtzitting.

Uit het voorgaande blijkt reeds dat verzoeker in België is aangekomen als niet-begeleide minderjarige, hier ondertussen meer van veertien jaar verblijft en ondertussen zeer goed Nederlands spreekt en begrijpt. De Raad is niet blind voor verzoekers verleden maar uit verzoekers levensloop en traject in België blijkt dat hij sinds zijn aankomst in België actief participeert in de Belgische samenleving. Hij wordt daarbij onmiskenbaar sinds zijn binnenkomst als niet-begeleide minderjarige ondergedompeld in een maatschappij die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Dit heeft deels plaatsgevonden plaats tijdens zijn ontwikkeling als niet-begeleide minderjarige en jonge tiener, een cruciale levensfase gedurende dewelke jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België, waaronder zijn scholing in een westers onderwijssysteem dat wordt afgekeurd door het huidige talibanregime zoals hierna verder besproken, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft gehad op zijn ontwikkeling, zijn opvattingen en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat ook blijkt uit zijn verklaringen over de wijze waarop hij zijn geloof beleeft in België en de rechten van vrouwen.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat verzoeker uiting geeft aan zijn verzet tegen een kernaspect van het huidige talibanregime, met name de ondergeschikte positie van vrouwen in de huidige Afghaanse samenleving, zodat bij hem sprake is van een politieke overtuiging, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij geen praktiserend moslim is en zijn huidige traject in de horeca in België dat hij hier gedrag vertoont dat ingaat tegen de streng religieuze leer van de taliban.
Zoals reeds aangehaald blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat in de Moraliteitswet van 31 juli 2024 het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims als inbreuken worden omschreven. De wet schrijft ook voor dat de MPVPV personen die herhaaldelijk aan hun gebeden verzaken of niet deelnemen naar de rechtbank moeten doorverwijzen (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", November 2024, p. 40). Ook voor de afkondiging van de Moraliteitswet zijn gevallen gedocumenteerd van mannen die werden beboet, geslagen of zijn opgesloten omdat zij de gebeden niet bijwoonden (*idem*, p. 40-41). Zoals reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het begrip religieuze overtuiging ruim moet worden uitgelegd en dat de vervolgingsvrees gegrond is wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging en dat daarbij van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet. *In casu* heeft verzoeker zichzelf geïdentificeerd als niet praktiserend moslim en daarbij aangegeven dat hij niet naar de moskee, gaat, niet bidt en niet deelneemt aan de ramadan. Hij gaat daarmee regelrecht in tegen de strikte religieuze vereisten opgelegd onder het huidige talibanregime in Afghanistan. Zoals van een verzoeker niet kan worden verwacht dat hij afziet van godsdienstige handelingen die hij wil verrichten en die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging, kan van een verzoeker evenmin worden verwacht dat hij godsdienstige handelingen verricht die niet stroken met zijn persoonlijke invulling van zijn religieuze overtuiging om zo vervolging te voorkomen. Er kan evenmin van verzoeker verwacht worden dat hij zijn levenswijze als niet-praktiserend moslim in België in geval van terugkeer naar Afghanistan en zijn lokale gemeenschap verbergt of daarin steeds zou slagen mocht hij dat al willen. Er kan dan ook *in casu* voor verzoeker worden aangenomen dat hij hierdoor eveneens de negatieve aandacht van het talibanregime of de lokale gemeenschap zal trekken in geval van terugkeer en ook om die reden zal worden gepercipieerd als een persoon die in het buitenland de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overtreden.
Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee verzoeker in het geheel niet vertrouwd is, nu niet betwist is dat verzoeker Afghanistan verliet als niet-begeleide minderjarige negen jaar voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Hierboven werd reeds gewezen op het feit dat de soort en zwaarte van de straf volgens het op 4 januari 2026 uitgevaardigde Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken niet worden bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf maar op basis van de sociale status van de dader, waarbij een veroordeelde die tot een lagere sociale status behoort, zwaarder bestraft wordt. Er is nog geen informatie voorhanden met betrekking tot de toepassing in de praktijk van dit wetboek maar uit de beschikbare landeninformatie hierover blijkt wel een tendens naar een steeds strengere en meer arbitraire bestraffing van personen die zich niet aan de morele wetten houden. Eveneens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de Moraliteitswet van 31 juli 2024 een scala aan voorschriften bevat die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, strenge kledingvoorschriften voor zowel mannen als vrouwen en verplichtingen met betrekking tot het uitoefenen van de godsdienst en dat controleurs van de MPVPV volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en dat mensen die hierop niet correct

antwoordden naar het politiebureau werden gebracht. In dit verband kan, gelet op verzoekers traject een lang verblijf in België en het feit dat hij niet meer praktiseert, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, aangenomen worden dat verzoeker belangrijke delen van de religie en de Koran is vergeten, zoals hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde (NPO, p. 5).
Er kan niet uitgesloten worden dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan zelfs onbewust de huidige omgangs-, kledings- en religieuze voorschriften overtreedt en hierdoor nog meer de aandacht trekt van de lokale taliban. Daarbij dient te worden opgemerkt dat volgens de beschikbare landeninformatie opgelegde restricties over het algemeen op striktere wijze lijken afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden.
Het is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Makhiel in het district Sayadabad van de provincie Maidan Wardak, wat een rurale omgeving is volgens de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie, en dat zijn vader docent was op de militaire academie in Kabul voor de machtsovername. De Raad benadrukt dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).
In casu kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de lokale talibanleiders op de hoogte zijn van de vroegere activiteiten van zijn vader en dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, omwille van zijn familiale band met een persoon die in het verleden werkte als docent in de militaire academie voor de machtsovername, in de kijker zal lopen en de negatieve aandacht zal trekken van lokale talibanleiders of leden van de lokale gemeenschap. Verzoekers zichtbaarheid op basis van het profiel van zijn vader en zijn lang verblijf in de geseculariseerde Belgische samenleving met inbegrip van de hier verworven opvattingen over mensenrechten en zijn afkomst uit een rurale omgeving kan in de individuele omstandigheden van verzoeker als risicobepalende factor worden weerhouden.

De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van zijn traject en levenswijze in België en hier verworven opvattingen over mensenrechten en invulling van zijn religie, als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen in het buitenland heeft overschreden en hem daarom een politieke en religieuze overtuiging wordt toegedicht die niet getolereerd wordt door het talibanregime.

Alles in acht genomen, blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van zijn familieband met een persoon die op verschillende Amerikaanse legerbasissen heeft gewerkt en omwille van een (toegeschreven) religieuze, morele en/of sociale normen in het buitenland overschreden heeft. De door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als 'verwesterd' beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn dorp zal worden gepercipieerd als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen in het buitenland heeft overschreden, dat bijgevolg voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke en religieuze overtuiging in de zin van Verordening (EU) 2024/1347. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens "*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*" (HvJ, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" (UNHCR)*, punt 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de huidige Afghaanse normen en waarden niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille

van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt de conclusie in de EUAA "*Country Guidance"* van juni 2026 (p. 15, 95) bijgetreden, dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actoren van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance"* van juni 2026 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 16).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is en geacht wordt in te stemmen, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken op vierentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

| | |
|---|---|
| K. POLLET, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| A.-M. DE WEERDT, | griffier. |
| De griffier, | De voorzitter, |
| A.-M. DE WEERDT | K. POLLET |